

— APARE IN FIECARE LUNĂ DE DOUĂ-ORI —

Abonamentul : 6 coroane (8 franci)

Redacția : str. Lemnelor 39.

Administrația : str. Lemnelor 44.

❖❖ Pribeag... ❖❖

*E mult de-atunci! — Un lung șireag
De ani, de când între streini
Petrec, — copil pribeag. —*

*Ai mei de mult vor fi murit,
Că-i greu trăind să tot aștepti
De-un singur gând muncit...*

*Și mama... par-c'o ved cum sta
Sub o icoană, în genunchi,
Plângând și se ruga.*

*Dar ruga-i fu o rugă'n vînt.
— Naști copii ca să te-arunce
Cu zile în mormînt!*

*Și-acum me 'ntorc în satul meu.
La cine, și de ce me mai
Rentorc, mai știu și eu?!*

*Azi nu mai am pe nimeni drag
În sat, — doar luncile și-apoi
Pădurea cea de fag.*

*— Pădure dragă, mândre lunci.
E mult de când nu v'am văzut
— Sunt zece ani de-atunci!*

*— Pe mama cum ați mîngăiat
Voi mândre lunci, când ea plîngea
Pe cel care-a plecat?*

*— Mariei, ce povesti i-ai spus
Pădure, când ea te 'ntreba:
Că încătrău m'am dus?*

*— De ce când ochii ei cei dulci
Me cătau, tu n'ai chemat-o
La simlul teu s'o culci?!...*

*— Ah lasa-me la umbra ta
Să dorm — cu glasul tău de-argint
Pădure nu 'nceta:*

*— Să mi spui povestea ce-ai țesut
De când eu rătăcesc mereu
Ca un copil perdut!*

— Iar ca să pot uita dorul,
 Vrăjască-mă cu cântul seu
 Cel dulce, — isvorul.

Cu murmuru-i lin de șoapte
 Vorbească-mi de cari au trecut
 În vecinica noapte:

— Și când cu glas de furtună
 Jeli-roiu pe ea. — vă plânge
 Cu mine împreună!

* * *
 Ah simt al pribegiei dor!
 Nu mai pot sta, — e greu să stai
 Când ești un călător.

De vreți pribeaq să nu mai fii,
 Pădure, tunci și tu isvor
 Me-nchideți în sicriu!

S. V. Velțian.

„Vine vlădica!...”

Comedie în 3 acte.

de: **Antoni Pop**.

Actul II.

(O cărciumă într'un orașel)

SCENA I.

Petru Cîmpoș, Ion Rânzos și Teodor Peptos
 sed la o masă. Înaintea lor o sticlă cu vin.)

Cîmpoș: Imi pică bine vinul acesta, pare că-l
 simțesc cum mi se preface în sânge.

Rânzos: Eu să beau un vas de odată și n'ași și
 să-ți spm, cum mi-a picat.

Peptos: (rizind.) De aceea doară te chiami Rânzos
 să nu ai saț la nimică ca Flămânzila și Sătila din
 poveste.

Rânzos: Nu-i așa după cum zici tu, ei eu
 am o rânză sănătoasă, care din ce se bagă în ea vinul,
 pofteste tot mai mult.

Cîmpoș: Nu vă tăiați cu vorbele, ca mă tem că
 nu veți sfirși bine.

Rânzos: Doamne ferește, doară nu suntem copii
 ca din șofene și glume să ne apucăm de cap.

Peptos: Duminecă am beut aci din vinul acesta
 și când am mers acasă pe la unul după mezul nopții
 uitându-mă la lună, zeu de nu am cugetat că răsare
 soarele.

Cîmpoș: Eu mă mir de asta, de unde să cunoști
 tu care e soarele și care luna când nu ești de aici!

Peptos: Nu așa frate, ei de chirchilit ce am fost
 să mă fii-i întrebat nu ți-aș fi știut spune cum mă
 chiamă.

(*Cîmpoș*: (umple păharele) să ciocnim fraților până
 nu se încălzește vinul în sticlă. (Ciocnesc și beau.)

Peptos: Mai nainte am sosit din Lăzurenii, ce e
 acolo n'am văzut de când sunt pe lume.

Cîmpoș: Doară e circus ori pănaramă?

Peptos: De acele am văzut eu destule când am
 fost cătană.

Cîmpoș: Ce-ai văzut dară?

Peptos: Lăzurenii pe mâne se pregătesc la
 mare lucru, va veni Vlădica la ei, și-apoi și-au impo-
 dedit toate ulitele cu crengi verzi, dar dela biserică
 până la stație numai tot steaguri și șterguri alese îți
 vede ochiul. Cumnatul meu asudă sudori de moarte.

Rânzos: Ce slăbiciune l-a a aflat?

Peptos: La stație el are să țină Vlădicului o vor-
 bire: toată noaptea a învățat-o la Ițig Lipitoare și nici
 acum nu o știe.

Rânzos: Trimita-l pe Ițig în locul lui.

Peptos: Că așa numai de nu va face, că el până
 i va sta capul ce-l are, nu o a putea învăța.

Cîmpoș: Mare rușine pe el.

Peptos: Mai mare nu se poate: de necăjit își
 blastămă părinții pentrucă nu l-au purtat la școală,
 blastămă-se pe sine pentrucă e în lume, blastămă tot
 satul, pe popă, pe învățatorul, ba chiar și pe Vlădica,
 care după cum zice el, nu ști ședea acasă, ei-și bate
 picioarele prin Lăzurenii.

Rânzos: Vor ride oamenii de el.

Peptos: Oamenii nu știu nimic, ei ride jidanul și
 copiii lui cu balabusta Rifchi cu tot, de eugeti că-s
 cu friguri.

Cîmpoș: Și cumnatul tău ce zice când îi vede
 rizind?

Peptos: Injură ca cel fără minte,

Rânzos: De ce n'a mers el să-l învețe preotul ori învățătorul vorbirea ce are să o țină Vlădicului?

Peptos: S'a stricat și cu preotul și cu învățătorul. Pe învățător la sfatul jidanului, care e mândros și pe preot și pe învățător, pentru că au voit să înființeze o adunare ai cărei membri să nu bea mai mult în crîșmă rachiu, l'au dat afară din slujbă și s'au lăsat fără școală nebunii de ei.

Cîmpoș: O vai de ei!

Rânzos: Vai, vai, de o mie de ori vai, de așa oameni și de așa comună.

Cîmpoș: Preotul și învățătorul le vrea binele și ei fug de el.

Rânzos: Nu numai că fug, ei ascultă de dușmanul lor cel mai mare, care și în săptămâna trecută a luat casa de pe trei oameni pentru rachiu, și alungă cu pietri după ce-i cari îi învață cum să-și însameze pânea.

Cîmpoș: Treaba lor de grija lor, să bem și ne ducem. (Beau, când s'e gata se iasă întră înlauntru ciobotarul Șofron.

SCENA II.

Șofron: Bună vremea fraților.

Cîmpoș: Mulțămim D-tale.

Șofron: Bun vin măsură crîșmarul acesta.

Rânzos: Destul de bun.

Șofron: (bate cu paharul în masă) și strigă: crîșmar!

Crîșmarul: Cu ce vă pot serv?

Șofron: 5 lituri de vin.

Crîșmarul: Vechiu ori nou?

Șofron: Vechiu.

Crîșmarul: De loc. (iese.)

Șofron: Ce faceți, cum mai trăiți fraților?

Peptos: Bine am trăi, numai dările de n'ar fi atât de multe.

Cîmpoș: Numai numai, ci acele în loc să seadă se sporesc.

Rânzos: Ca bureții cei bolunzi. (Crîșmarul sosește cu vinul și-l pune pe masă.)

Șofron: (toarnă la toți) se triam cu bine fraților.

Rânzos: Mulțămim frate, ci noi am beut cât am avut de gând, acum ne-om duce la sălaș.

Șofron: Stați acum vom merge de odată. (Ciocnese păharele și beau)

Șofron: Nu-i rău vin.

Rânzos: Cu aceea e creștin cel ce-il vinde.

Șofron: Auzit-ați că în Lăzurenii pe mâne va sosi Vlădica.

Peptos: Auzit, eu mai nainte am sosit de acolo.

Șofron: Ar trebui să mergem și noi până acolo, căci și-așa Vlădici vedem arare-ori.

Rânzos: Putem merge, ne costă numai 25 de fileri pe umu.

Șofron: Aceia nu-s bani.

Peptos: Eu nu mă duc.

Șofron: Pentru ce.

Peptos: Nu vreau să-mi înroșască obrazul de rușine.

Șofron: De ce rușine?

Peptos: Cumnatul meu, judele satului trebuie să-l primească pe Vlădica cu o cuvîntare de bună primire la stație, și-apoi știu că el e bun de a goli sticlutele cu rachiu la jidanul Lipitoare și nu de a isprăvi ceva lucru mai bun.

Șofron: Taci mei, că doară e judele primar al Lazurenii de cel ce vorbești.

Peptos: El da, dar nu-i vrednic de aceea slujbă. El aduce satul lui cu purtarea ce o are, la sapă de lemn.

Șofron: Ce potcă face?

Peptos: Ascultă de jidan, pe dascăl îl dă afară școala o închide, căci zice că nu-i lipsă de ea în sat.

Șofron: Și oamenii ce

zic la asta?

Rânzos: Știi cum sunt oamenii.

Peptos: Oamenii ca judele pentru un ciocan de rachiu și pe popa încă l'ar da afară.

Șofron: Slabi oameni și slab sat, dar tocmai și pentru asta trebuie să mergem la ei, să le mai dăm și noi câte un sfat bun.

Cîmpoș: Să mergem da, măcar de n'om vedea altă ispravă bună, vom vedea pe Vlădica.

Șofron: Atunci mâne la 8 și jumătate să fim toți în stație.

Peptos: Bine, pentru voia voastră me voi duce și eu, dar pentru a mea bun bucuros aș rămânea acasă.

Nicolae Cristea.

SCENA III.

(În crîsmă intră un om nebun îmbrăcat într'o reverendă stricată, pe pept îi atîrnă o cruce de lemn, de un ştreang cel are legat după grumaz, îşi face cruce, trei mătani apoi ingenunche înaintea unei icoane ce reprezintă o fată frumoasă şi zice împreunându-şi mâinile la olaltă.)

Auziţi voi sfinţi din cer
Ruga mea şi cea ce cer
Sloboziţi din nori tot vin
Că de acesta eu mă 'nehin.
Sloboziţi rachiu de prună
Că de cât ţuica-i mai bună,
Şi tu soare ce 'ncâlzeşti
Aurul să ni-l topeşti
S'avem bani, că fără ei
Sfinţi nu sfinţi toţi sunt mişei.
Dă-ne Doamne la toţi bine
Că de nu ni-i da. la tine
De mâne nu ni-om ruga
Ci toţi ni-om lipi gura
Cu plăcintă ca dirza
Din cari va eşi brânza.

Rânzos: Doamne apără, dar cine să fie acesta, vre-un preot din casa nebunilor doară?

Şofron: Taci las să vedem ce-a mai face.

Nebunul: (Se scoală din genunchi şi binecuvîntă pe toţi zicînd.)

Dumnezeu ve blagoslovească
Şi pe toţi ve facea iască.

Peptos: Acesta apoi ştiu că ne face slujbă.

Cîmpoş: Doamne da cine să fie şi de unde e?

Şofron: Tăceţi.

Nebunul: Asta e biserica, aici câţi vin toţi se pot cumineca. Asta e lege care se ţine aici, legea asta am întemeiat'o eu, biserica e a mea, poporeni ai dracului.

Rânzos: Asta e slujba Marelui Vasiliu.

Şofron: Taci.

Nebunul: Veniţi la mine cei ce vreţi mîntuire, dracul aibă de voi ştire. Fiţi pe un cuget — cuget reu, de v'ar bate Dumnezeu!

Peptos: Acesta e smîntit.

Şofron: Taci, să vedem ce va mai face.

Şofron: Umples paharele.

Nebunul: Cu paharul meu ve cuminecaţi, cei săraci şi cei bogaţi, ei nu cumva să ve 'nbătaţi.

Nu, nu, nu, că e păcat
Să te 'mbeţi cuminecat
Parte din raiu să aveţi
Toţi ca mine să faceţi.

(Sare la masă şi bea vinul din toate paharele, apoi continuă.)

Aşa ni, slujbă curată

De noi de toţi laudată

Inalţate pîn la cer,

(Cătră Şofron) Un pahar de vin mai cer.

Şofron: (Îi dă.) Poftim.

Nebunul: (bînd.)

Găr, găr, găr, gătlejul meu

Să nu zică Dumnezeu

Ca de-asta slujbă eşti reu.

Şofron: E popă nu ruşine.

Nebunul: Am venit din Ierusalim, numele meu e Moş Achim, sunt Vlădică nu ruşine, Vlădica e cu mine, eu vorbesc cu Dumnezeu.

Ziua noaptea tot mereu,

Şi mă rog neîncetat

Ca calu de gard legat

Şi mă rog pe cum ve spun

Ca calu legat de prun

Toţi cu toţi mult să trăiţi

Şi din gol să înghitiţi

Să mâncaţi răbdări prăjite

Şi şi-acele-afurisite

Să 'nghiţiţi

Să nu simţiţi

Iar în urmă să plesniţi

Cu toţi fericiţi să fiţi

(Ride cu hohot) Ha, ha, ha, ha, ha, oameni, eu-s Vlădica.

Şi de mai vreţi molitva

Un pahar de vin mi-ţi da.

(Ei rid, Şofron îl imbie cu vin, nebunul vrea să bea, dar atunci un sergent dela poliţie îl prinde de grumaz.)

SCENA IV.

Sergentul: De mult unblu eu după fine pasere bună, îmi pare bine că mi-ai căzut în mîni,

Nebunul: (până ce sergentul îl legă cu mîinile la spate.)

Nebunul susletul tîu să-l ducă'n locul cel reu, că tu legi eu mîni spurcate, sfintele mîni nevinovate.

Pentru un aşa păcat

Să-ţi crească din negru-ţi cap

Coarne creţe ca la şap.

Sergentul: Acum suntem gata, putem merge.

Şofron: Da de nu şi-a gătat încă slujba.

Sergentul: O va găta-o mâne, în satul lui, între oamenii lui.

Peptos: De unde e?

Sergentul: Nu ştiu cum îi zic satului aceleuia, e seris la casa oraşului, mâne am să-l petrec. Atîta ştiu că până acolo vom merge cu trenul.

Nebunul: (Cătră sergent.)

Fi ți-ar rărunchii crepat
Când popa te-a botezat.

Sergentul: Griji popă că ți-i uda evangelia.

Nebunul: Evangelia te bata și cu Maica preacurată, și pe toți câți sunt ca tine, pe cum tu mă bați pe mine.

Sergentul: Ei să mergem. (Cătră nebun.) Inainte.

Nebunul: Inainte de ce-ași eși, voi toți rămâneți aici v' rugați cuminecați, de-așa loc ca să tot dați și cântați iacă așa: tra, la la și ha ha ha.

Iar dacă vi-ți îmbăta
Dracu'n samă v'a lua
Și v' iese pe deplin
Acum și înveci amin.

(Sergentul și nebunul ies.)

SCENA V.

Peptos: Cât am ris astăzi n'am ris de când sunt.

Rânzos: Am ris văzând nefericirea altuia.

Cimpoeș: N'ajungă nime ca și acesta.

Peptos: Numai aceia cari îngreună țara și omenii cu...

Șofron: Taci să nu te audă cineva c'o să dai de belea.

Peptos: M'ași face zmintit ca Moș Achim care a venit din Ierusalim.

Șofron: Ști-te-ai face?

Peptos: Ști.

Cimpoeș: Să auzim ce-ai ști zice, știre-ai slujbe de acele?

Peptos: (Începe.)

Oameni buni stați și-ascultați
Nu tot mâncați la cărnați
Că s'a întimpla, că dracu
V' va nehide stomacu.
Rugați-v' dar eu mine

(cătră Șofron care turna vin în păhar.)

Umple păharul mai bine,
Soare sfinte luminat
Ajută-mi când voi fi beat

Chiar de-ar fi luna tot plină
Să eunosc a ta lumină
Să nu zic lunei că-i soare
Și mocirlei că-i ninsoare.

Cimpoeș: Tu ai ști să fii mai nebun ca cel de mai nainte, pagubă că n'ai zis Rafilei tale când ai ajuns acasă Duminecă versul acesta, să vezi ce ți-ar fi zis.

Peptos: Nu mi-o pomeni că de-mi aduc aminte de ea, atunci chiar că-s nebun.

SCENA VI.

Rafila: (între în lăontra își pune mâinile în solduri și zice cătră el) Inebunescă-te D-zeu, da ce ai de gând. tot în crișmă vei cloci. n'ai casă, n'ai copii, ce ți-i voia?!

Șofron: Taci sora Rafila, nu te supăra, că chiar acum avem de gând să ne ducem acasă.

Rafila: Eu imi știu al meu necaz, nu d-voastre. (Cătră Peptos.) Acasa pân te v'ed cu ochii om de nimică și de potcă!

Peptos: Taci muiere, nu mă scoate din fire, că mi-oi perde mintea și te-oi plesa.

Șofron: Plătesc.

Crișmarul: 3 cor. 75 fil.

Șofron: Poftim banii.

Crișmarul: Mulțămesc.

Șofron: Măne dară ne vom duce la Lăzurenii.

Peptos: Duce.

Rafila: La dracu, să-ți rupă capu.

Șofron: Ei frate Peptos, dacă tu știi vorbi în versuri, da și Rafila ta știe, nu se lasă la tine, imi pare că n'o poți întrece.

Cimpoeș: Să-i auzi acasă.

Rânzos: Acolo fratele Peptos nu zice nici tunic, de frică că-l face sora Rafila ie.

Rafila: Taci și d-ta. las că vei vedea eu ce te așteaptă sora Persidă.

Șofron: Și pe noi ale noastre ni-or aștepta știm noi bine cu mătura pusă după ușă.

Cimpoeș: Să mergem. căci de ce ni-i dat n'om scăpa. (Ies.)

(Va urma.)

La nuntă.

*Tu Sando, când te'i mărita,
Invită-mă la nunta ta,
Că poate'ți voiu cânta și eu
„Isaia dăntuește.“ —
Și știi tu că la Dumnezeu
Rugarea omului sărac
Mai bine se primește.*

*De-oi plânge, nu te supăra,
Că nimeni nu me va vedea;
Și n'oi plânge de supărare,
Mai mult de bucurie,
Că Dumnezeu m'a ascultat
Și toată fericirea mea
Ți-a dat-o Sando ție. —*

*Și-ași vrea cu un pahar de vin
In sănătatea ta să 'nchin. —
Și-apoi să-ți zic șoptind abia.
„Tu Sando, mânu la altar,
La nunta mea să vii și tu!
M'am logodit!... Logodna mea
A fost veninul din pahar!“*

V. E. M.

Unde este fericirea?

I.

E zi frumoasă de primăvară... Aproape de orașul C... într'un sat mic lângă riul Someșului este edificata o casă simplă în partea de cătră răsărit a unei grădini cu pomi.

Iei coale sub câte un copac umbros sunt așezate scaune albe de scândură. Sub un arbore sta un tiner. lângă el șede o damicea serioasă. Privirea ei rătăcește departe urmărind undele spumegatoare ale apei și aceasta privire arată că e departe și cu gândurile.

— Tu ești iară așa de gânditoare, grăi tinerul de lângă ea.

— M'au adincit în cugete cuvintele tale de mai nainte. Tu zici că eu sunt excepție între celelalte fete, și ai drept: dar mie mi-ar plăcea să nu fiu... căci eu în extravaganța mea nu sunt fericită. — șoptia ea trist. Oare sunt oameni fericiți... altora oare le e indulcită viața cu fericire?... Dar dacă toată viața constă din suferințe și miserie, atunci contrarul astora nu există. Tu ce cugeți, este în viața fericire? Eu am căutat-o încât m'am oboșit de moarte, dar nu am dat de ea nicăiri. La urmă am venit la convingerea, că fericirea a putut fi cândva ceva, sau poate fi ideal, dar nici când realitate...

Ea a tăcut, tinerul o privia serios, apoi grăi lin.

— Tu ești într'adever o fată extraordinară, ai păreri așa de nostime... tu crezi că fericirea e un ideal, idealurile noastre nu se compun din real?...

Privești viața prin o prizina prea pesimistă. Causa e, că te ocupi exclusiv numai cu viața ta sufletească, pentru alte lucruri ești indiferentă. E greșală mare, ar trebui însăși să încerci a te convinge, că tot nu e viața așa de rea ca să nu aflăm în ea fericire și plăcere.

Tinerul tăcu un moment, apoi adaus: Iubește, și vei cunoaște fericirea.

— Invață-mă să fiu fericită, invață-mă să iubesc așa... ca să mă îmbăt de farmecul fericirei! Un an, o lună, o săptămână de-aș fi fericită, să știu și să simțesc că sunt. Să am suvenirea ei să-mi lumineze ca un foc întunecimea trecutului și a viitorului. — Indiferentă eu, a cărei suflet este plin de iubire și sentimente, — imi zici să iubesc... te pricep. Dacă aș cunoaște pe unul dintre voi așa după cum mi-am închipuit cu un bărbat. Doamne cum l-aș iubi! L'aș iubi așa de ideal profund și cald, cum e iubirea în fantasia poetilor, cum ne spun basmele oh... altcum decât în lumea de azi!...

Și l-aș încunjura încât și el m'ar iubi, căci o iubire atât de mare ca a mea nu ar putea să lase indiferentă persoana iubirei mele. Și asta ar fi să fie?... Eu aș ști iubi și totuș nu aș fi fericită.

El o privia roșit.

— Iubește-mă pe mine, așa cum zici că ai ști iubi, și eu nu l'aș rămânea dator. Te voiu iubi, te-voiu adora în toată viața mea!

Tonul tinerului exprima atâtea rugare și atâtea simțăminte adinci.

Din ochii ei începeau a picura lacrimi. Tinerul voia să-o îmbrățișeze, dar ea s'a sculat deja, și pașii și-i îndrepta spre casă...

Oare aici este fericire?...

II.

În natură e vară...

În orasul C... într-o stradă mai principală, la poarta unei case drăgălașe, pe o tablă albă lucește numele unui avocat tiner.

Grădină nu este în jurul casei, dar coridorul lung

Măturătorul.

e plin de oleandre și alte flori: unde deja la prima vedere observăm, că toate chiar și mobilele de trestii sunt așezate în oareșcare disordine pentru comoditatea și caprițiul cuiva. Pe prag se ivește figura tinerului avocat, brațele îi sunt impletite pe pept, privește lung și pierdut în chaos, stă fixat ca și un stilp.

Să aud apropiindu-se pași ușori, de odată două brațe moi cuprind gâtul lui. E soțioara.

El o stringe la pept. apoi ambii șed pe canapeaua de trestie.

Dar soțioara de un timp e tare eugetătoare... filosofează numai despre lucruri nepotrivite pentru ea...

despre știință, existență și fericire!... Iată un fragment din filosofia ei:

Ce mistice sunt toate; ce mistică e și existența omenească! Cugetat-ai vre-odată că de ce și trăim noi, ce e scopul vieții omenești?... Eu de atâtea ori m'am gândit la aceasta, dar n'am găsit un răspuns, care să mă îndestulească... Oh Doamne și când se ivesc astfel de cugete în suflet, înzădar ne adincim în ori ce vrând să aflăm scopul vieții omenești, și fericirea ei, ne îmbătăm și simțim numai stupiditatea, incapacitatea și neputința omenească. Și dacă găsim vre-o perlă de-a științei, așa e de înfășurată încât când o desvălim, se rupe în mii de bucăți... Ce am găsit s'a frânt, -- deci putem sfârși sau începe de nou toate investigațiunile acolo unde am început --

Soțioara tacu și privia lung în aer.

— Te-ai rătăcit într'un labirint, unde lipsește firul Ariadnei, răspuse el eugetător și serios. De ce îți frământă creierii cu întrebări, cari rămân enigme vecnice? -- Fericirea omenească ca și nefericirea există, trebuie să o căutăm, dar înainte de toate în noi înșine. Eu cred, că fericirea constă în primul loc în îndestularea perfectă. Fericire e ce ne îndestulește în toată privința, și ne umple sufletul de bucurie. Privește în ochii mei, continuă el ridicându-i fața, și spune-mi, iubirea noastră nu e fericire?...

Soțioara își lăsa capul pe umărul tinerului bărbat, lipindu-se strins de peptul lui început să plângă...

El o îmbrățișa, și o săruta cu foc.

... Oare aici este fericire?...

III.

E dimineață moroasă de toamnă... Bruma albă selipicioasă acopere tot pământul și o negură sură în-nădușe viețile șgulate de frig.

Lumea e moroasă, par'că negura rece, umedă s'a așezat și peste suflete...

Colo în casa aceea albă surie, care acuma se desfășură din negură, numai o fereastră e închisă și cu perdele lăsate, celelalte sunt deja deschise, deși e foarte de timpuriu.

Fereastra aceea e dela dormitor, -- odaia e plină de paturi, se pare că ar fi un dormitor dintr'un internat.

În fiecare pat doarme câte un copil. Domnul casei, tata, doarme, dar mama e deja sculată.

Se obosește cu pregătirea dejunului și cu lucruri casnice mai necesare. Copilul cel mai mare i se trezește.

— Mama!

— Fii liniștit, căci trezești pe tata!

Se trezește și al doilea.

— Mamă, așa mi-e de foame!

— Tacii puțule, șoptia ea lin molemitor, -- nu te-ai spălat, nici nu te-ai rugat lui D-zeu.

Să trezește și copila a treia, și cicalalți de-a rândul, al cincilea, cel mai mic, începe a țipa, nu știe că tata doarme, îi trebuie liniște, și biata mama e obosită, de i-ar trebui și ei odihnă...

Tata se întoarce nervos în pat.

— Cum sbiară copilul acela... faceți ceva cu el!

Femeia se pleacă spre vinovatul, îl ridică din leagăn și ese cu el fără sgoniot. Dar tata nu mai poate dormi. Sare din pat, se îmbracă repede, și ese la femeie.

— Dragă, e gata dejunul? Me grăbesc în cancelarie, iar copiii trebuie să meargă la școală, sunt 7¹ 2.

— Puțină paciință, imediat!

— Mamă, striga copila a treia, vină, am versat lighianul.

Tată, fratele m'a împins, strigă băiatul al doilea.

— El a fost de vină, răspunse acusatul, mi-a mișcat scaunul și am greșit scrisul.

Intr'aceasta dejunul s'a adus pe masă, toți s'au așezat în jurul mesei, după ce copiii au spus rugăciunea obicinuită. Urmă liniște.

Erau ocupați cu dejunul.

— Copiilor le trebuie haine de iarnă, și încălțăminte, iar ție manta de iarnă... zise doamna după ce-și consumase dejunul. El tace...

Micuțul în brațele mamei început a sbera, a bate în vînt cu mânuțele, și-a resturnat norocos cafeaua caldă, care s'a versat pe mama, și pe hainele negre ale tatii...

... Oare aici este fericire?...

IV.

E seară de iarnă... Afară ninge, fulgi reci lucitori, zăpada țese vîl alb pe pămîntul amorțit, vîntul șueră îngrozitor... e rece, foarte rece...

Intr'o odăiță o păreche bătrână, sunt albi la cap bătrânii ca zăpada, care acuş și asupra lor va țese pânza de mort, din fulgii ei lucitori...

Ea zace pe pat, el sedea la capătul patului lângă camin, în care fălfaie un foc adormitor...

Bătrâna tremurînd friguroasă stringe în jurul ei plapoma veche, care înzădar, căldură nu dă... El bătrânul, o învește, apoi sedea pe fotelul vechiu de pele, începe a rascoli focul...

Afară șueră vîntul... se lovește de ușa...

Bătrâna se ridică în pat și în firul gândirei ei abia i se aud cuvintele. Da, da, aceste sunt ceasurile din urmă ale unei vieți cu truda. Săracul meu bătrân, pentru mine e bine așa... Anii vieții m'e apăsau cu povoaara inzecita, căci au fost plini de lupte și suferințe... ah dar în fine toate au sfinșit. Doamne bunul meu D-zeu de ce... și ce e viața omului?!...

Dar fii în liniște suflet tânguitor, se nimicește închisoarea ta, vei fi eliberat acuş... Ah liniște vecinica, doară tu îmi vei da ce-am așteptat dela viață...

Bătrânul auzind aceste cuvînte, și-a plecat capul peste pat și plîngea, plîngea... Se simțea că e de puțin și era și el... ca orice om...

* * *

Miezul nopții...

În odăițe totul s'a liniștit... lămpă, foc și viața s'au potolit... Afară șueră vîntul înfricoșat și ninge, ninge fulgi reci albi lucitori, cari țes vîl alb pe pămîntul dătător de odihnă, vîl alb... pânza de mort...

V.

În cimiter, pe un mormînt așternut cu iarbă verde, sed câteva damicele tînere, iar o damă stă lângă crucea de lemn a mormîntului și privește visător un mormînt neînsemnat și împrăștiat. Damicelele o încunjură și îmbrățișîndu-o o rugau, să le spue o poveste. Ea s'a pus pe marginea crucei dela mormînt și a început să povestească...

Am visat odată, că eram la poarta raiului, și priviam înăuntru, am văzut o grădină frumoasă cum numai în vis se poate vedea... În mijlocul grădinei era o casă grandioasă. În casa aceea sub stăpînirea Atotputernicului locuiau mai multe femei: fericirea, îndestulirea, speranța, bucuria.

Cea mai frumoasă era fericirea, cu ochii ca seninul cerului, cu privirea dulce, radioasă, cu vocea lină și pătrunzătoare.

Înaltă la statură și totdeauna iuvelită în hainele cele mai diferite cari se cunoșteau de departe din ale celorlalte.

Fel de fel de haine de voal aurii sau din colori frumoase, deschise, pîrul ei lung auriu atârna totdeauna despletit pe umerii ei învîlîndu-o ca și un vîl țesut din raze lucitoare... Să jucasă prin grădină și alergau de ici colea.

Fericirea era mai bună de fugă, părea că zboară înaintea celorlalte, fugea înainte, celelalte după ea, dar nime nu-o putea ajunge... îndestulirea și speranța mergeau mai aproape de ea, uneori îi atingeau și haina fină de voal, dar totdeauna rămăneau numai cu câte o rămășiță ruptă din haina ei...

Trăiau foarte bine în raiu, și toate le erau permise, numai amorul nu.

Le era permis să facă excursiuni în lume, apoi reintorcîndu-se rîzînd își povestiau pătaniile.

Intr'o zi fericirea, după ce s'a reintors din excursiune, observă la ușa raiului un peregrin obosit, care o urmăria deja de cîtva timp... De cei din raiu era necunoscut, căci el era nefericirea...

Era un barbat frumos, palid la fața, negru la ochi, negru la păr și haine, cari păreau că se trag după el, ca și un nor jalnic negru...

În grădină începură a se juca de-a fuga, dar fericirea deveni așa zăpăcită, de când a văzut pe străinul următor... Fericirea alerga, și celelalte fugiau în urma ei... peregrinul sta singur și le privia din afară.

Fericirea se opri înaintea lui și îi zise:

— Intră... și vino aleargă cu noi!

— Nu, răspuse el, nici eu nu te voi ajunge, sau dacă apuc la fugă, alerg atât de iute încât te voi lăsa în urmă fără să te pot atinge...

Fericirea se cutremura de privirea nefericirii, și zicând, că nici ea nu se mai joacă, s'a retras.

Ședea singură și medita... de odată chemă pe sorioara ei, speranța, și și-o trimise după nefericirea.

El a venit... și fericirea îl ruga să șadă lângă ea, și să-i spue de ce-i așa de trist? Fericirea îl privia cu ochii ei radioși, apoi întinse brațele și-l îmbrățișă.

Fața ei dulce se apropia tot mai tare de fața palidă a lui, și el simți cum cuvintele din urmă se înecau deja pe buzele ei purpurii, cari se lipiau cu farmec arzător de buzele lui aprinse, nefericirea era ca amestec când șoptia:

— De câte ori te-am văzut în visurile mele... alergând înaintea mea!...

Fericirea venia mai aproape de el.

— Rămâi aici... rămâi cu mine!... El atunci îndrăzneț o îmbrățișă, privindu-o cu fața aprinsă și priviri lăcomie. Ea la început se lăsa, dar trezită, voi să scape.

— Vai lăsa-me... du-te... fugi... Căci mie mi-e interzisă iubirea, ca să pot împărți fiște cărui om egal din averea care îmi e încredințată mie...

Și el s'a dus...

Ușile raiului s'au închis după el, mai mult să nu se deschida înaintea lui. De atunci nefericirea moșneag în bătrânit și urit umblă tot în lume.

Fericirea căzută bolnavă... și s'a schimbat așa de tare, încât nu-o mai recunoștea nimenea... Fața ei se făcu palidă, privirea oboșită, părul ei lung aurii s'a spălăcit, hainele ei frumoase și-au pierdut culoarea, și atârnavă după ea rupe ca niște steaguri de jale învechite... Nu mai era veselă, nu alerga, nici nu se mai juca ca mai de mult... vreme îndelungată ședea singură și retrasă, cugetând la nefericire.

Celelalte cântau fericirea lor de odinioară... dar neaflându-o... au hotărât să plece în lume care în cătrău să caute fericirea lor iubită, de mult...

Fericirea știa, vedea toate... dar nu o durea, că nu o recunoștea... și nu le opria.

Se simțea mai bine singură, căci ea era mai tot bolnavă.

În fine într-o zi muri... Au înmormintat-o acelu în rai în tăcerea cea mai mare, nepunând nici un semn la mormintul ei, căci așa dorise ea... A fost de mult... de mult, când a murit ea... așa de mult, că și pravul ei s'a nimicit... iar tovarășele ei călătorese... și o caută în lume...

Olga Dorina Poruțiu.

„Ciripitori.“

Alte „ciripirei“ pricini.

„Ciripituri.“ — După părerea mea în mod destul de nimerit a botezat dl Dr. V. Moldovan actualul rost al producției literare dela noi. Mai potrivit termen nu ai prea altă când ar fi să caracterizezi anemia unei mișcări literare, atât de subțirele și palide, ca a noastră.

E drept. Te cuprinde siala și simțеști că ai roși, dacă ar fi să-ți dai seama, că anume face-se, — cum se face oare? — literatură la noi.

De aceea nici nu se prea indeletnicese oamenii la noi cu orânduiala trebilor literare. Pe la Anul-Nou ved coloanele gazetelor noastre împopulate cu rapoarte făcute pe sprânceană, ferecate cu gravul m. p. după fiecare iscălitură, — dela cutare bancă, reuniune de înmormintare etc. —, dar vre-o ochire asupra celor produse anul trecut pe tărîmul artei, nu cetese. — Adecă — ha cetese.

Știi unde? În organul „Asociațiunii“, în „Transilvania“ unde în ordine alfabetică sunt înșirați „nominalmente“ câțva bieți păcătoși, cari și-au noroit plugul în mîriștea literaturii noastre.

Acest raport literar asemuiitor unui „prețurent“ de bricege ori napi de zahar dacă vrei, chiar prin faptul că sunt silit să-l amintese, arăt cu degetul dovada obștescului desinteres față de tot ce va să zică literatură.

Indolența asta conștientă mai totdeauna a publicului cetitor. — provenită poate și din o creștere literară trasă de per, dar la tot cazul degenerată în cult și înălțată la nivel principiar. — e o axiomă, la noi e adevăr indiscutabil. Asta e cauza, că afară de câteva cinstite excepții. — lăsând la o parte grosul excepțiilor, cari cultivă arta din slăbiciune, — la noi scriu la gazete, la reviste băieți necăpătuți, cari cad la bacalaureat,

— dacă ajung până acolo, ori câte-un biet dascăl care n'are 2 pogoane de pământ arător, unde să poată isprăvi o altă muncă mai cinstită. E drept, că se mai sloboade cu glasul și câte-un „emerit“ literat, — gregar al anilor 60, care alt merit literar adevărat nu are, decât că e „bătrân și cinstit“, epitețe cari la noi încă și pe arena literară mai înseamnă : „tinere feri în lături.“

Să sumăm dle Dr. V. Moldovan. Am zis: băieții drăcoși delu liceu, dascălii fără donă pogoane de pământ arător și bătrânii, cari n'au apucat să învețe calabriasul,ăștia scriu la noi. De aceea am accentuat și eu, că e nimerit termenul d-tale, verbul a „ciripi.“ Pițigoiul nu poate fi priveghitoare. Cum poți aștepta, caăștia să cânte? E natural, că numai „ciripi“ pot. Să fim mulțămiiți și eu atât!

Cei, cari au putea cânta tac și se unflă în pene, ori că lenea le răgușește glasul, ori că li-se năzarește chipul strigătorului în pustie

Amândouă pricinile sunt reale. Să le analizăm!

Pentru-ce au cântat odată, pe vremuri, de mult?

Mulți dintre ei, cântăreți buni cu glas, au cântat numai ca să fie auziți, iată așa un tel de draguț vișlaim, întâiu ademiniți de nevinovatul parfum al hârtiei tipărite, de naivă vinare a cununei de lauri, mai târziu conștii că știu cânta, din altă pricină: se abă un fel de razim pentru carieră.

Da! — Cariera Scriu băieții, scriu, că uite ce cuvintează lumea. — lumea noastră: — așa scrie la gazete, are bun condeiul băiatul. să-l ocrotim, să-l punem după masă, să-i dăm „post“ că de nu te mai ia în virful penei, îți mai face zarvă.

Și-l ocrotesc pe băiat. Și de aici înainte feciorul tace. Nu-l mai vezi scriind o foită, o schiță, 3 versuri. Nimic. Doar e om „serios.“ (O concepție foarte schioapa, face publicul nostru, să observe, o foarte hotărâtă incompatibilitate între serioșitate și indeletnicirea cu literatura.) Intâiu teama, ca să n-a-l iee gura pe dinainte cu vre-o reu înțeleasă alusie asupra șefului ori șefulesei și teama asta se întovărășește în mod natural acum, cu al doilea factor accentuat când am început analiza: lenea.

Băiatul are post, devine comod, prășește ceafa, și cu ceafa asta și acel cinism gras și caracteristic, din care numai interes față de literatură nu poate isvori.

Așa e legea la noi. Și din o parte și din alta. Cam așa gândesc consistoarele, eforii, corporațiuni etc. cari împart posturile și cam așa și vii'orii „impiegați.“ Asta e o cauză: taci ca să tac.

Să fim sinceri, d-le Moldovan. Eu îmi aduc aminte, d-ta acum câțva ani scriai schițe, foiletoane, trecuseși așa zicând în fel norocos gradul diletantismului, îmi aduc aminte, că cu drag ceteam ce eșia din peana d-tale. — De ce d-ta care nu „ciripiai“ azi ești mut? E drept d-ta munești în tagma d-tale, dar uite ciripitul, cântatul ăsta nu e legat de nici o tagmă; — de ce nu-l mai cultivi? De ce?

Să răspund tot eu? Vin cu cea de pe urmă din cele pricini amintite mai nainte. Nu e cine să te asculte — vei zice, (alt avocat, ar zice poate, ori alt scriitor mai malițos ar pune în gura d-tale, tot avocat, cuvintele: nu se plătește, dar eu, să zicem, sunt mai modest.) Iată deci cum răsar „ciripiturile“ la noi. Și d-ta drept ai dacă așa vei zice cum eu am zis,

Cum e publicul nostru?

Să spun în pilde. Uite, ce zicea moșu, când eu ca băiat inodam la versuri de bobotează, la îngropări:

„Cu condacu, — umpli sacu
Da cu gramatica — nu capeți nimica“

Moșu era popă, și îi plăcea lucrul mare la moșu de mine, când vedea, că le știu potrivi versurile, dar sfatul asta tot mi-l da.

Altă pildă. Iată ce zice un literat, care nu „ciripește“, zeu cântă cât de bine... „eu de ce să nu mă fac boactăr în Hoanclichul mare? Ocupație cinstită și se potrivește în rog pentru un literat...“¹

Și moșu și Sorcovă, rizând amândoi în felul lor, amândoi oameni cuminți, spun un adevăr, o axiomă socială. În acest chip e formulată convicția generală a publicului nostru referitor la literatură.

Cine jertfește la noi ceva pentru literatură? Cine cinstește, cine relevează afară de cadrele convenționale meritele literare ale cutărui om? Ca regulă: nime. Ca concepție: puțini. Așa se face că apoi: cântăreții, profesorii tac — unii nu cântă, ceilalți nu scriu cărți.

Asta va li și pricina că tinerul, de care ai avea drept sa legi vre-o nedejde, care începe prin a presta câte ceva literalicește, tinerul, care tipărește și un volum de versuri în anii tineretelor, bune ori slabe — n'are a face, destul că îl vezi istet băiat și om al viitorului, acest tiner începe cu vremea a se mucezi, a se calapoda, a deveni „cuminte.“ Tărîmul artei, al literaturii, — îl părășește cu desăvîșire, convins, că numai „popular“ nu-l face și că „nu se plătește.“

Îl vezi mai târziu zimbînd a ironie, când e vorba de literatură și zimbetul ăsta al lui îți spune, dacă nu e destul de gureș să îi-o spună el, că: „eu am trecut peste păcatele tineretelor.“ Și unde nu-l vezi mai târziu iscalînd sub cutare apel politic și el cu un fel de m. p. Atunci îi poți zice: Adio. L'ai perdut!

Cam în așa fel se desvoaltă acest proces psihic. Mai întâiu „ciripituri“ de versuri, cari „nu spun nimic nou,“ — după aceea un stadiu de trecere, când pilesc și de aici și de colo ceva, (i-aș asemăna cu copiii, cari vreau să cânte când li-se schimbă vocea,) un salt apoi și-l vezi pe băiat mai grav, atunci dacă ești nițel psiholog poți jura pe astea două: ori a adus-o bine cu însurătoarea, ori în numărul de ieri seară i-a aparut în jurnal vre-un articol de fond. Și de aici înainte, dai cu politica! Cuvîntul bleg și logica apătoasă tălcuesc la articoli. Și de acum — mănăți băieți: Articoli de fond!

Acest proces psihic cu diferitele-i stadii de dezvoltare, a căror pricină și desnodămint tot îl știu, când e la adică esplica, dar o fac mai mult numai între pahare d. e. — ce să-și aprindă paie în cap? — acesta l'am arătat eu cu degetul! M'am estins aici nu ca să polemizez cu d-l Dr. V. Moldovan, căci la urma urmelor eu încă în nimic nu i-am contrazis, decât m'am muncit să desleg astă enigmă a „ciripirii.“ — („ciripirea“ eu am estins-o nu numai asupra poesiei „lirice,“ ci asupra întregii noastre productivități literare), lucru ce d-sa îl făcea poate mai bine ca mine, dar în

¹ Sorcovă: Din amintirile unui autor român. „Familia“ nral 1 a. c.

line nu l-a făcut. Nu e fără folos, înțeleg intelectual (folos real: poate îți perzi postul, ori dacă ești student stipendiul. — Cavete!) de a deschide discuție cu cinstit și sincer graiu, asupra unei teme atât de actuale. Mi-a fost oare-cum drag, să le trag de per aceste păcate ale noastre, să le scot la iveală cu sinceritatea, care azi încă îmi stă la dispoziție — (mai târziu: cine știe!) Modul de a sana răul, caute-l cei chemați! Eu băiat tiner, („ciripitor” pe aci încolo.) am vorbit destul, ca să pot facea acum, de frică ca să nu perd bursa. (Așa-i la noi) Cei cari călăresc pe sacul cu banii, cei cari au diplome și posturi, zău că multe ar mai avea de zis. Poi, de ce nu zic? (Tot eu: „Ce naiv ești?”)

D-l Dr. V. Moldovan a stabilit din punct de vedere general „ciripitul,” tot astfel mâncând am analizat și

eu cauza. D-l Moldovan a lăsat la o parte excepțiile, tot așa și eu.

Avem și excepții onorabile, scriitori bunișori, tineri dela cari așteptăm și contrarul, oameni de inimă — dar acestia cad de pe plan, când e vorba de constatări generale.

Vom răspunde și mai departe. M'am estins asupra acestui cuvint „a ciripi,” pentru-că îmi pare un nimerit termin pentru caracterizarea unei vieți literare amorțite și fără vlagă ca a noastră.

Nu o problemă strict literară m'am nisuit a deslega în aceste câteva rânduri, cât mai mult de ordin social. „Ciripitul” e mai mult efectul unor pricini pe care eu m'am muncit a le tălculi.

Despre „ciripit” în merit altă-dată.

Octavian

C R O N I C A.

Novele, de Ioan Pop Reteganul, este titlul unui volum ce a apărut în București, în editura librăriei Leon Alcalay. Conțin bucațile: Fıruta Nuțului, Cerșitorul, Tudorica, Minte de muiere și pace! Bietul Iftode, Mitru Pascului, Petrea Iovului, și se află de vên-

zare la autorul în Retteg, prețul 1 cor. — Tot acolo se află și scrierea lui *Novele* și schițe, asemenea cu prețul de 1 coroană. Această scriere conține: Biserica pocăinții, Blândocul. O inimă nobilă, Nenea Alec, Popa Toma, Salvina și Susana cea nebuna. Ambele aceste scrieri le recomandăm cetitorilor noștri ca scrieri morale și lesne de priceput chiar și pentru popor.

GĂCITURĂ DE ȘACH

de Augustin St. Rațiu.

ra	pri	ne						in	cân	sea	
Vi	câr	ve	și	vi			mîn	ud	ce	to	crâng
mă	cu	ne	cat	na	cal	s'a	ve	ri	de	ra	te
	ri...	m'n	ra	și	de	uî	bi	dre	ghe	Bi	
	mul	ri	Ah!	de	tu	uî	ai	ați	re	pri	
		se	te	flo	ve	ne	soa	vi	ne		
		na	vea	re	mu	pe	cit	po	ță		
	nă	a	o	u	ri	ți	in	ce'o	când	să	
	ai	mă	mul	le	mul	dai?	ce	ri	gân	va	
pri	vër	ma	te	Nu	ră	fi	cu	nă	ră	te	nii
u	pri	mai	vea	te			Fe	deș	ge	te	bo
tu	mă	stă					co	a	ta!		

Deslegări de găcături.

Găcătura de schimb din Nr. 2 e următoarea:

SOFIA, PLACI, ARMAT, PLICE,
GOLIT, FRIGI FRAGĂ

Cuvîntul e: „**Familia.**”

Au deslegat-o bine Doamna: Adolfin Borza, Maria Dărăban.

Domnii: Valentin Drăgan, Alexandru Borza, Adam Roșiu, N. Stângu.

Premiul l'a câștigat *Adolfin Borza.*

Șarada din Nr. 3 e următoarea:

„Corn-eli-a.”

Au deslegat-o bine Doamnele și Domnișoarele: Maria D. Cupșa, Maria Peri.

Domnii: Pamfiliu Pop Papiu, Valentin Drăgan.

Premiul l-a câștigat d-l *Valentin Drăgan.*

Găcitura de șach apărută în Nr. 3.

Inima dacă ti-ar fi
Mănăstire,
Tu frumoasă și subțire,
Măne m'ăș calugări!

Nime legea de creștin
Să n'ò strice,
Te-aș ținea la pept și-aș zice,
Că țin legea pe deplin.

Noi am fi ascunși prin văi!
Șărutarea știu cear fi?
Cuminecarea,
Iar psaltire ochii tei:

Să tot cânt, să cânt meru
La prochimeni!
Cântăreț să n'am pe nimeni,
Cântăreț de-ajuns sunt eu!

Dar eu asta nu me-mpac
Cu nimica,
Eu aș cere la Vlădica,
Slujbă de trei popi să fac.

Ei dar uite cum aș vrea,
Frumușică;
Mănăstire atăt de mică!
Numai eu să-ncap în ea!

Bine au deslegat-o Doamnele și D-șoarele: Lucreția Furdui n. Timoc, Maria Dărăban, Valeria Rus, Elena Elisabeta Domide, Maria Peri, Maria D. Cupșa, E. Nechiti, Silvia Cristea.

Domnii: Simeon Câmpian, Valentin Dragan, Pamfilu Pop Papiu, Vasile Melian, Todor Groze.

Premiul l'a căștigat *Silvia Cristea*.

236—1902.
végrh. szám.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a beszterezzei kir. törvényszék 1900 évi 1347 polg. számu végzése következtébe Dr. Onișor Victor beszterezzei ügyvéd által képviselt kisbudáki Halberg Márkusz jogelődje javára beszterezzei Rosenberg Salamon és társai ellen 234 kor. — fil. s jár. erejéig 1900 évi Április hó 19-én foganatosított kielégítés végrehajtási utján lefoglalt és 784 kor. — fillerre becsült következő ingóságok u. m. I. Beszterezzen Rosenberg Salamon és nejenél 1 varrógép, házi butorok, 1 igazló és 1 lőszekér, — II. Szász-Budákon Halberg Wolfnál 2 tehén, 1 koci és 2 igazló nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a beszterezzei kir. járásbírósig 1900 év V. l. 3384 számu végzés folytán 234 kor. — fil. tőkekövetelés. ennek 1900. évi Január hó 21-ik napjától járó 6° kamatai, 1° váltódij és eddig összesen 124 kor. 16 fill.-ben bíróilag már megállapított költségek

erejéig Beszterezzen alperesek lakásán leendő eszközlésére 1902 Április 7-én d. e. 11 órája és Szász Budákon alperes lakásán leendő eszközlésére 1902 évi Április hó 7-ik napján délutáni 2 órája határidőül kitzetnek és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hiválnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

A menuyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felül foglaltaták s azokra kielégítési jogot nyertek volna. jelen árverés az 1881 évi LX. t.-cz. 102. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Beszterezzen 1902 évi márczius hó 16-ik napján.

Haltrich Sámuel

kir. bír. végrehajtó.

Szám 20 — 1902

tkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A tekei kir. járásbírósig mint tkvi. hatóság közzetesi, hogy „Bistritiana” takarékpénztár végrehajtónak Petrisor luon s társai végrehajtást szenvedő elleni 348 kor. tőke követelés és jár. iránti végrehajtási ügyben a (Kolozsvári kir. törvényszék) tekei kir. járásbírósig területén levő:

I. a szokoli 75 sz. tjkvben A I 2, 3, 8, 9, 10, rsz. 450, 656, 1634, 1691, 1692, 1717 krszámu ingatlanra 210 korona;

II. a szokoli 73 sz. tjkvben A I 1, 3, rsz. 1038 és 1576, krszámu kaszálóra 31 korona;

III. a szokoli 67 sz. tjkvben A I 1, rsz. 111, 112, 113, 114 hrszámu faház ingatlanra 700 korona;

IV. a szokoli 67 sz. tjkvben A I 2, 5. 9, 10, 13, 14, rsz. 578, 754, 1355, 1383, 1513, 1616, krszámu szántó ingatlanra 232 korona;

V. a szokoli 66 sz. tjkvben A + 1, rsz. 1807 hrszámu ingatlanra 27 korona;

VI. a szokoli 199 sz. tjkvben A + 1 rsz. 1046 hrsz. ingatlanra 18 korona;

VII. a szokoli 227 sz. tjkvben A + 1, rsz. 1012 hrszámu ingatlanra 18 korona;

mint ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1902 évi hó ik napján d. e. 10 óraker Mező Szokol községházánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak. Árverezzei szándékozók tartoznak az ingatlanok fennirt becsárának 10°-át készpénzben vagy az 1881 LX. t.-cz. 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881 évi november 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyiministeri rendelet 8 §-ában kijelölt ovadék képes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy 1882 LX tcz. 170 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járásbírósig mint tkvi. hatóság.

Teke 1902 évi február hó 4-én.

Szikszai Gyula sk.
kir. albiró.